

men som ved Tidernes Ugunst er blevet staaende som en Del af det, der gaar forud for Overtagelsen af Præstegerningen i den danske Folkekirke.

Denne almindelige Opfattelse af Præsteløftet som værende af en saadan Beskaffenhed, at det ikke kan overholdes og derfor heller ikke kræves overholdt efter dets Ordlyd, har trods Ønskeligheden af helt at fritage Præsterne for at aflægge noget Løfte gjort det langt mindre betænkeligt at beholde det nuværende Præsteløfte end at gaa til et andet Løfte, som da vilde kræves overholdt efter dets Ordlyd, men i samme Øjeblik, man vil gøre det nuværende Præsteløfte til en særlig Betingelse for at komme ind i Præstegerningen i Folkekirken, idet man vil kræve det aflagt af ordinerede Mænd, der allerede staar i en Præstegerning eller har en saadan bag sig, giver man Præsteløftet en helt anden Betydning, end det nu har. Man tør ikke tage mod Mænd, som i en dansk evangelisk-luthersk Menighed herhjemme eller i Amerika eller som ude paa Missionsmarken har gjort en Præstegerning, som de er; deres hidtidige Præstegerning er ikke tilstrækkeligt Grundlag for, at de kan overtage en Gerning i den danske Folkekirke, nej, den afgørende Betingelse herfor er Præsteløftets Aflæggelse.

Man vil ved denne særlige Stilling, man herved vil give Præsteløftet, holde adskillige og ikke de ringeste borte af dem, der kunde blive Tale om at tage i Folkekirkens Tjeneste, og blandt de unge, der forbereder sig til Præstegerningen, vil det Spørgsmaal rejse sig: Kan vi aflægge Præsteløftet, naar man tillægger det en saadan Betydning? Og en Del af dem, og atter her ikke de ringeste, vil svare: Nej, vi kan ikke. Men hermed vil Folkekirken være daarlig tjent.

Der er sagt, at man i Folkekirkens Tjeneste ikke kan have 2 Slags Præster, med og uden Præsteløftet. Undervisningsminister Appel har imidlertid rigtig paa vist, at der allerede ved en af ham under 1. April 1911 gennemført Lov „er folke-

kirkelig brudt med Regelen om, at kun de til Folkekirkens Embeder ordinerede Præster, det vil sige de, der har taget teologisk Embedseksamen og dernæst aflagt Præsteløftet, kan gøre Tjeneste i Folkekirken“. Hertil kommer, at der jo ikke vil blive stillet Forslag om, at de sønderjydske Frimenighedspræster, der maatte blive ansat som Sognepræster, skal aflægge Præsteløfte forinden, idet man mener, at den Præstegerning, de paagældende Mænd har gjort, maa tale tilstrækkelig for dem. Heller ikke Missionærer med tysk Uddannelse og tysk Ordination, som er konstituerede i Sognekald i Sønderjylland, vil man ved mulig fast Ansættelse afkræve det danske Præsteløfte. Men maa det da ikke forekomme helt urimeligt at forlange Præsteløfte af Præster for evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Danmark, der har den paagældende Biskops Tilladelse til at holde Gudstjeneste i vore Kirker, af Præster for danske evangelisk-lutherske Menigheder i Amerika og af Missionærer med dansk Uddannelse og dansk Ordination?

I Henhold til foranførte stiller Mindretallet Ændringsforslaget under Nr. 5.

Mindretallet anser det for urimeligt, at der i § 2 kræves, at saafremt der ikke i Menighedsraadet er Enstemmighed for Ansættelse af en af de Personer, der nævnes under Nr. 6, skal vedkommendes Ansættelse gøres afhængig af, at ved en Afstemning blandt Vælgerne til Menighedsraadet mindst $\frac{3}{4}$ af de afgynte Stemmer er for Ansættelsen. — Mindretallet kunde gaa med til at fastsætte, at saafremt der ikke er Enstemmighed i Menighedsraadet, forelægges Sagen for et Menighedsmøde, hvor da almindelig Stemmerflerhed maatte gøre Udslaget.

Da en saadan Tanke ikke har vundet almindelig Tilslutning i Udvalget, har Mindretallet imidlertid anset det for rigtigst at stille de Personer, der nævnes under Nr. 6, paa samme Maade som de øvrige i § 1 nævnte. Mindretallet stiller derfor Ændringsforslag Nr. 7.